

eger rum, och landssekreterarne tillerkännas bestämd lön af Statsverket.

Om remiss häraf till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

G. von Proschwitz.

N:o 260.

Af Herr J. A. Åstrand: Om ändring af 51 § 1 mom. i gällande Konkurslag, rörande försäljning af konkursmassas fasta egendom.

I slutet af första momentet i 51 § af nu gällande Konkurslag af den 18 September 1862 förekommer, sedan momentet förut afhandlat sättet för försäljning af en konkursmassas fasta egendom, följande stadgande: "Kan försäljning sålunda ej ske; ege borgenärerne äska försäljning *i den ordning*, som om fast egendom, den der utmätt blifvit, särskildt är stadgadt". Meningen med de här förekommande orden "*i den ordning*" har emellertid af underdomstolarne olika blifvit tolkad, anseende somliga, att med försäljningen bör till alla delar förhållas såsom vid den af utmätt egendom, samt således från början till slut gå genom Konungens Befallningshafvande. Der en sådan uppfattning af lagen gjort sig gällande, hafva konkursmassorna emellertid blifvit oskäligt betungade med utgifter, enär arfvode för den fasta egendomen sålunda måst utbetalas ej mindre till vederbörande exekutor, än till sysslomännen. Då emellertid med de här ofvan citerade orden: "*i den ordning*" rimligtvis ej gerna kan förstås annat, än att vid egendomens försäljning skall förhållas såsom vid försäljning af utmätt egendom med afseende på sättet för auktionens kungörande m. m., men alldeles ej, att Konungens Befallningshafvande skall förrätta sjelfva bortauktioneringen, så får jag härmed vördsamt föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta samt i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att 51 § första momentet Konkurslagen måtte i slutet erhålla denna lydelse:

Kan försäljning sålunda ej ske; ege borgenärerne äska försäljning *i den ordning*, som om fast egendom, den der ut-

mätt blifvit, särskildt är stadgad; allt dock med iakttagande deraf, att försäljningen verkställes af sysslomännen.

Om motionens remitterande till Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

J. A. Åstrand.

N:o 261.

Af Herr J. A. Åstrand: Om ändring i 16 § af Jagtstadgan den 21 Oktober 1864.

16 § sista momentet af Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Jagtstadga af den 21 Oktober 1864 innehåller: "finare giller eller snaror må ingenstädes under tiden från och med den 16 Mars till och med den 10 Augusti utsättas eller, derförinnan utsatta, bibehållas". Af detta negativa stadgande framgår således, att giller eller snaror få under eljest för jagt tillåten tid för det vildas fångande användas, och författningen har äfven i denna anda blifvit tolkad. Följden häraf har äfven blifvit den, att de vilda fogelarterna, tjäder och orre i flera orter af Rikets sydliga provinser blifvit utsatta för en lika energisk, som verksam utrotning, och om ifrågavarande fångningsmethod fortfarande af Jagtstadgan såsom loflig omgärdas, kan med visshet förutsägas, att ofvannämnda fogelarter skola i redan antydda delar af Riket nära nog aldeles försvinna. Det är derföre hög tid, att föreskriften uti 1808 års förut gällande Jagtstadga i berörda hänseende upplifvas, eller att all fångst med giller eller snaror varder året om förbjuden utom Norrland, i hvilken provins helt andra förhållanden böra tagas i betraktande vid jagträttens ordnande.

Med anledning häraf får jag värdsamt föreslå, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att sista momentet af 16 § i nu gällande Jagtstadga måtte få följande lydelse:

finare giller eller snaror må icke för det vildas fångande begagnas utom Norrland, och der endast under eljest för jagt lofgifven tid.

Vördsamlingen anhålles om remiss till Lag-Utskottet af denna motion.

Stockholm den 29 Januari 1867.

J. A. Åstrand.